



**ПРИВАТНИЙ ВИЩИЙ НАВЧАЛЬНИЙ ЗАКЛАД
«ІНСТИТУТ ПСИХОЛОГІЇ І ПІДПРИЄМНИЦТВА»**

ЗАТВЕРДЖУЮ

Голова приймальної комісії

Тетяна ГАРЕЦЬ

„27” травня 2026 р.

Програма

**вступного випробування з української мови та літератури
для вступників на здобуття
освітньо-професійного ступеня фахового молодшого бакалавра
на основі повної загальної середньої освіти**

**Розглянуто і затверджено рішенням
Приймальної комісії Фахового коледжу
менеджменту і психології
ПРИВАТНОГО ВИЩОГО
НАВЧАЛЬНОГО ЗАКЛАДУ
«ІНСТИТУТ ПСИХОЛОГІЇ І
ПІДПРИЄМНИЦТВА»
(протокол №1 від 26.05.2026)**

Пояснювальна записка

Програму вступного випробування з української мови та літератури розроблено на основі Закону України «Про загальну середню освіту», Державного стандарту базової та повної загальної освіти, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 23 листопада 2011 р. № 1392 (зі змінами) та чинної програми для закладів загальної середньої освіти з дисципліни «Українська мова та література».

Для успішної участі в сучасному суспільному житті і для вступу до коледжу абітурієнт повинен виявити рівень засвоєння шкільної програми та практичні навички користування мовою.

Письмовий вступний іспит з української мови та літератури проводиться у формі тесту та дає можливість оцінити писемну грамотність абітурієнтів. Перевірці підлягають уміння: правильно писати слова на вивчені орфографічні правила й словникові слова, визначені для запам'ятовування; використовувати розділові знаки відповідно до опрацьованих правил пунктуації; належним чином оформлювати роботу.

Тестові завдання відповідають таким вимогам: змістовна цілісність, логічна завершеність, зрозумілість та доступність абітурієнтам. Лінгвістичне наповнення тестів відповідає вимогам навчальної програми з дисципліни «Українська мова» та ґрунтується на інтегруванні теоретичного матеріалу деяких навчальних дисциплін, зокрема народознавства, української літератури, історії. Завдання включають вивчені орфограми й пунктограми у різних синтаксичних конструкціях (у простих, ускладнених і складних реченнях), при прямій мові тощо.

Абітурієнти повинні **знати**:

- основні орфоепічні, орфографічні, пунктуаційні правила;
- морфологічні ознаки та синтаксичну роль частин мови;
- загальні відомості про просте і складне речення, однорідні члени речення, речення із вставними словами, відомості про відокремлені та уточнюючі члени речення, пряму мову.

Абітурієнти повинні **вміти**:

- дотримуватися норм українського правопису;
- знаходити вивчені орфограми, пояснювати їх;
- правильно писати слова з вивченими орфограмами;
- знаходити і виправляти орфографічні помилки;
- обґрунтовувати вживання розділових знаків за допомогою вивчених правил.

Форма вступного випробування та критерії оцінювання

Вступне випробування з української мови проводиться у формі тестування. Вступний тест містить 10 завдань закритої форми:

1. 5 завдань з вибором однієї правильної відповіді;
2. 5 завдань – на встановлення відповідності.

За кожне завдання з вибором правильної відповіді абітурієнт може отримати 2б., за кожне завдання на встановлення відповідності - 3б. Максимальна кількість тестових балів, яку може набрати вступник

становить 25 балів.

Результати усіх видів вступного випробування визначаються за двохсот-бальною шкалою. Мінімальний результат для участі в конкурсному відборі становить – 100 балів за шкалою 100-200 балів.

Якщо учасник тестування позначив у бланку неправильну відповідь, то може виправити її, закресливши скісною рискою.

Бали не нараховуються, якщо:

- вказано неправильну відповідь;
- відповіді не надано;
- відповідей позначено більше ніж потрібно в завданні, незважаючи на те, що одна з них правильна.

На виконання всіх тестових завдань надається до 30 хвилин.

Під час виконання тестів заборонено користуватися підручниками, довідниками, словниками, конспектами та іншими навчальними засобами. Мобільні телефони повинні бути вимкнені до початку виконання тестових завдань. Абітурієнти повинні сидіти окремо. Не можна ставити запитання викладачам та іншим абітурієнтам. Не можна підказувати абітурієнтам. За порушення правил виконання тестів абітурієнт може бути звільнений від випробувань особою, відповідальною за проведення тестових іспитів. Під час іспиту в онлайн форматі ведеться запис.

Для використання результатів іспиту (вступного випробування) у конкурсному відборі, тестові бали приводяться у відповідність до шкали, що використовується при зовнішньому незалежному оцінюванні (мінімальний бал - 100, максимальний бал - 200).

Для переведення у шкалу від 100 до 200 балів результат у тестових балах множиться на коефіцієнт 5 і до отриманого числа додається 75:

(оцінка за шкалою від 100 до 200 балів) = (тестовий бал) x 5 + 75.

Якщо абітурієнт набрав менше 100 балів, то він не допускається до участі у конкурсному відборі на навчання.

**Таблиця переведення балів вступного випробування
у 200-бальну шкалу та рівень навчальних досягнень**

Рівень навчальних досягнень	Бали за тест	Шкала 100–200
Початковий	5	100
	6	105
	7	110
	8	115
Середній	9	120
	10	125

	11	130
	12	135
	13	140
	14	145
Достатній	15	150
	16	155
	17	160
	18	165
	19	170
	20	175
Високий	21	180
	22	185
	23	190
	24	195
	25	200

Програма вступного випробування з української мови та літератури

Тема 1. Фонетика. Графіка

Фонетика як розділ мовознавчої науки про звуковий склад мови. Голосні й приголосні звуки. Приголосні тверді і м'які, дзвінкі й глухі. Позначення звуків мовлення на письмі. Алфавіт. Співвідношення звуків і букв. Звукове значення букв *я, ю, є, і, щ*. Склад. Складоподіл. Наголос, наголошені й ненаголошені склади. Уподібнення приголосних звуків. Спрощення в групах приголосних. Найпоширеніші випадки чергування голосних і приголосних звуків.

Тема 2. Орфографія

Правопис літер, що позначають ненаголошені голосні [e], [u], [o] в коренях слів. Спрощення в групах приголосних. Сполучення *йо,ьо*. Правила вживання м'якого знака. Правила вживання апострофа. Подвоєння букв на позначення подовжених м'яких приголосних і збігу однакових приголосних звуків. Правопис префіксів і суфіксів. Позначення чергування приголосних звуків на письмі. Правопис великої літери. Лапки у власних назвах. Написання слів іншомовного походження. Основні правила переносу слів з рядка в рядок. Написання складних слів разом і через дефіс. Правопис складноскорочених слів. Написання чоловічих і жіночих імен по батькові, прізвищ. Правопис відмінкових закінчень іменників, прикметників. Правопис *н* та *nn* у прикметниках і дієприкметниках, *не* з різними частинами мови. Особливості написання числівників. Написання окремо (сполучень прислівникового типу), разом і через дефіс (прислівників, службових частин мови, вигуків).

Тема 3. Лексикологія. Фразеологія

Лексикологія як учення про слово. Ознаки слова як мовної одиниці. Лексичне значення слова. Багатозначні й однозначні слова. Пряме та переносне значення слова. Омоніми. Синоніми. Антоніми. Лексика української мови за походженням. Власне українська лексика. Лексичні запозичення з інших мов. Загальновживані слова. Професійна, діалектна, розмовна лексика. Терміни. Лексика української мови з погляду активного й пасивного вживання. Застарілі й нові слова (неологізми). Нейтральна й емоційно забарвлена лексика. Поняття про стійкі сполуки слів і вирази. Фразеологізми. Приказки, прислів'я, афоризми.

Тема 4. Будова слова. Словотвір

Будова слова. Основа слова й закінчення. Значущі частини слова: корінь, префікс, суфікс, закінчення. Словотвір. Твірні основи при словотворенні. Основа похідна й непохідна. Основні способи словотворення в українській мові: префіксальний, префіксально-суфіксальний, суфіксальний, безафіксний, складання слів або основ, перехід з однієї частини мови в іншу. Складні слова. Способи їх творення. Сполучні голосні [o], [e] у складних словах.

Тема 5. Морфологія

5.1. Іменник

Морфологія як розділ мовознавчої науки про частини мови. Іменник як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Іменники власні та загальні, істоти й неістоти. Рід іменників: чоловічий, жіночий, середній. Іменники спільного роду. Число іменників. Іменники, що вживаються в обох числових формах. Іменники, що мають лише форму однини або лише форму множини. Відмінки іменників. Відміни іменників: перша, друга, третя, четверта. Поділ іменників першої та другої відмін на групи. Особливості вживання та написання відмінкових форм. Букви *-а(-я)*, *-у(-ю)* в закінченнях іменників другої відміни чоловічого роду в родовому відмінку однини. Відмінювання іменників, що мають лише форму множини. Невідмінювані іменники в українській мові. Написання і відмінювання чоловічих і жіночих імен по батькові.

5.2. Прикметник

Прикметник як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Розряди прикметників за значенням: якісні, відносні та присвійні. Якісні прикметники. Ступені порівняння якісних прикметників: вищий і найвищий, способи їх творення (проста й складена форми). Зміни приголосних при творенні ступенів порівняння прикметників. Особливості відмінювання прикметників (тверда й м'яка групи).

5.3. Числівник

Числівник як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Розряди числівників за значенням: кількісні (на позначення цілих чисел, дробові, збірні) й порядкові, їх типи відмінювання. Групи числівників за будовою: прості, складні й складені. Типи відмінювання кількісних та порядкових числівників.

5.4. Займенник

Займенник як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Співвіднесеність займенників з іменниками, прикметниками й числівниками. Розряди займенників за значенням: особові, зворотний, присвійні, вказівні, означальні, питальні, відносні, неозначені, заперечні. Особливості їх відмінювання. Творення й правопис неозначених і заперечних займенників.

5.5. Дієслово

Дієслово як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Форми дієслова: дієвідмінювані, відмінювані (дієприкметник) і незмінні (інфінітив, дієприслівник, форми на *-но*, *-то*). Безособові дієслова. Види дієслів: доконаний і недоконаний. Творення видових форм. Часи дієслова: минулий, теперішній, майбутній. Способи дієслова: дійсний, умовний, наказовий. Творення форм умовного та наказового способів дієслів. Словозміна дієслів I та II дієвідміни. Особові та числові форми дієслів (теперішнього та майбутнього часу й наказового способу). Родові та числові форми дієслів (минулого часу й умовного способу). Чергування приголосних в особових формах дієслів теперішнього та майбутнього часу.

Дієприкметник як особлива форма дієслова: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Активні та пасивні дієприкметники. Творення активних і пасивних дієприкметників теперішнього й минулого часу.

Відмінювання дієприкметників. Дієприкметниковий зворот. Безособові форми на *-но, -то*.

Дієприслівник як особлива форма дієслова: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Дієприслівники доконаного й недоконаного виду, їх творення. Дієприслівниковий зворот.

5.6. Прислівник

Прислівник як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Розряди прислівників за значенням. Ступені порівняння прислівників: вищий і найвищий. Зміни приголосних при творенні прислівників вищого та найвищого ступенів. Правопис прислівників на *-о, -е*, утворених від прикметників і дієприкметників. Написання прислівників разом і через дефіс.

5.7. Службові частини мови

Прийменник як службова частина мови. Групи прийменників за походженням: непохідні (первинні) й похідні (вторинні, утворені від інших слів). Групи прийменників за будовою: прості, складні й складені. Зв'язок прийменника з непрямыми відмінками іменника.

Сполучник як службова частина мови. Групи сполучників за значенням і синтаксичною роллю: сурядні (єднальні, протиставні, розділові) й підрядні (часові, причинові, умовні, способу дії, мети, допустові, порівняльні, з'ясувальні, наслідкові). Групи сполучників за вживанням (одиничні, парні, повторювані) та за будовою (прості, складні, складені)

Частка як службова частина мови. Групи часток за значенням і вживанням: формотворчі, словотворчі, модальні.

5.8. Вигук

Вигук як частина мови. Групи вигуків за походженням: непохідні й похідні. Значення вигуків. Звуконаслідувальні слова.

Тема 6. Синтаксис

6.1. Словосполучення

Завдання синтаксису. Словосполучення й речення як основні одиниці синтаксису. Підрядний і сурядний зв'язок між словами й частинами складного речення. Головне й залежне слово в словосполученні. Типи словосполучень за морфологічним вираженням головного слова. Словосполучення непоширені й поширені.

6.2. Речення

Речення як основна синтаксична одиниця. Граматична основа речення. Порядок слів у реченні. Види речень у сучасній українській мові: за метою висловлювання (розповідні, питальні й спонукальні); за емоційним забарвленням (окличні й неокличні); за будовою (прості й складні); за складом граматичної основи (двоскладні й односкладні); за наявністю чи відсутністю другорядних членів (непоширені й поширені); за наявністю необхідних членів речення (повні й неповні); за наявністю чи відсутністю засобів ускладнення (однорідних членів речення, вставних слів, словосполучень, речень, відокремлених членів речення, звертання).

6.2.1. Просте двоскладне речення. Підмет і присудок як головні члени двоскладного речення. Особливості узгодження присудка з підметом. Способи

вираження підмета. Типи присудків: простий і складений (іменний і дієслівний). Способи їх вираження.

6.2.2. Другорядні члени речення у двоскладному й односкладному реченні. Означення узгоджене й неузгоджене. Прикладка як різновид означення. Додаток. Типи обставин за значенням. Способи вираження означень, додатків, обставин. Порівняльний зворот. Функції порівняльного звороту в реченні (обставина способу дії, присудок).

6.2.3. Односкладні речення. Граматична основа односкладного речення. Типи односкладних речень за способом вираження та значенням головного члена: односкладні речення з головним членом у формі присудка (означено-особові, неозначено-особові, узагальнено-особові, безособові) та односкладні речення з головним членом у формі підмета (називні). Способи вираження головних членів односкладних речень. Розділові знаки в односкладному реченні.

6.2.4. Речення з однорідними членами. Узагальнювальні слова в реченнях з однорідними членами. Речення зі звертанням. Звертання непоширені й поширені. Речення зі вставними словами, словосполученнями, реченнями, їх значення. Речення з відокремленими членами. Відокремлені означення, прикладки – непоширені й поширені. Відокремлені додатки, обставини. Відокремлені уточнювальні члени речення. Розділові знаки в реченні з однорідними членами.

6.2.5. Складне речення. Ознаки складного речення. Засоби зв'язку простих речень у складному.

Типи складних речень за способом зв'язку їх частин: сполучникові й безсполучникові. Сурядний і підрядний зв'язок між частинами складного речення.

6.2.5.1. Складносурядне речення. Єднальні, протиставні та розділові сполучники в складносурядному реченні. Смислові зв'язки між частинами складносурядного речення. Розділові знаки в складносурядному реченні.

6.2.5.2. Складнопідрядне речення. Складнопідрядне речення, його будова. Головне й підрядне речення. Підрядні сполучники й сполучні слова як засоби зв'язку у складнопідрядному реченні. Основні види підрядних речень: означальні, з'ясувальні, обставинні (місця, часу, способу дії та ступеня, порівняльні, причини, наслідкові, мети, умовні, допустові). Складнопідрядні речення з кількома підрядними, їх типи за характером зв'язку між частинами:

- 1) складнопідрядні речення з послідовною підрядністю;
- 2) складнопідрядні речення з однорідною підрядністю;
- 3) складнопідрядні речення з неоднорідною підрядністю.

6.2.5.3. Безсполучникове складне речення. Типи безсполучникових складних речень за характером смислових відношень між складовими частинами-реченнями:

- 1) з однорідними частинами-реченнями (рівноправними);
- 2) з неоднорідними частинами (пояснюваною і пояснювальною).

Розділові знаки в безсполучниковому складному реченні.

6.2.5.4. Складні речення з різними видами сполучникового й безсполучникового зв'язку. Складні речення з різними видами сполучникового й безсполучникового зв'язку.

6.3.Способи відтворення чужого мовлення

Пряма й непряма мова. Речення з прямою мовою. Слова автора. Заміна прямої мови непрямою. Цитата як різновид прямої мови. Діалог.

З української літератури:

Тема 1. Усна народна творчість

Поняття про основні жанри фольклору.

Думи (“Дума про козака Голоту”, “Хмельницький і Барабаш”).

Тема 2. Давня українська література

“Слово о полку Ігоревім”.

Тема 3. Нова українська література

І. Котляревський “Енеїда”, “Наталка Полтавка”.

Т. Шевченко “Катерина”, “Гайдамаки”, “Наймичка”, “Заповіт”, “Садок вишневий коло хати...”, “І мертвим, і живим ...”, “Мені однаково, чи буду ...”.

Марко Вовчок “Інститутка”, “Народні оповідання”.

І. Нечуй-Левицький “Кайдашева сім’я”, “Микола Джеря”.

Панас Мирний “Хіба ревуть воли, як ясла повні?”.

І. Карпенко-Карий “Хазяїн”, “Сто тисяч”.

І. Франко “Гімн”, “Чого являєшся мені у сні?..”, “Захар Беркут”, “Украдене щастя”.

П. Грабовський “До українців”, “До Русі-України”, “Я не співець чудовної природи...”, “Швачка”, “Трудівниця”, “До Н.К.С.”.

М. Коцюбинський “Intermezzo”, “Fata morgana”, “Тіні забутих предків”.

Леся Українка “Contra spem spero!”, “Слово, чому ти не твердая криця ...”, “І все-таки до тебе думка лине ...”, “Давня казка”, “Лісова пісня”.

В. Стефаник “Новина”, “Камінний хрест”.

О. Кобилянська “Людина”, “Земля”.

П. Тичина “Арфами, арфами”, “Похорон друга”.

М. Рильський “Троянди й виноград”, “Слово про рідну матір”.

В. Сосюра “Так ніхто не кохав ...”, “Любіть Україну”.

М. Хвильовий “Я (Романтика)”.

М. Куліш “Мина Мазайло”.

О. Довженко “Україна в огні”, “Зачарована Десна”.

І. Багряний “Тигролови”.

В. Барка “Жовтий князь”.

О. Гончар “Собор”.

Л. Костенко “Маруся Чурай”.

В. Симоненко “Лебеді материнства”.

І. Драч “Чорнобильська мадонна”.

В. Стус “Як добре те, що смерті не боюсь я...”.

Список рекомендованої літератури

1. Авраменко О., Блажко М. Українська мова та література» (1-2 частини). – Київ: Грамота, 2020
2. Бас-Кононенко О. В., Гнатюк Л. П. Українська мова. Теорія, завдання, тести : навч. посіб. для старшокласників та вступників до ВНЗ. – Київ : Знання, 2014.
3. НМТ 2026. Українська література. Тестовий зошит", Зара Тищенко, Ю.А. Янченко
4. <https://testportal.gov.ua/programy-nmt/>